

РЕШЕНИЕ

№ 20290

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря **ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА**
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело
№ 20231110105563 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по **искова молба вх. № 26947/01.02.2023 г.** на Д. П. Б. срещу „... ООД, с която са предявени при условията на обективно съединяване следните искове: 1./ установителни искове за **прогласяване нищожността на клаузата на чл. 8, вр. чл. 6 от Договор за паричен заем №**, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на сумата от 1 441,41 лева при неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, като протИ.речаща или заобикаляща закона, евентуално протИ.речаща на добрите нрави и евентуално поради това, че е неравноправна клауза, както и 2./ осъдителен иск за **осъждане на ответника да заплати ищеца сумата в размер на 1 441,41 лева (след допуснато изменение на предявения иск чрез увеличение на неговия размер по реда на чл. 214 ГПК в проведеното на 29.11.2023 г. съдебно заседание)** – недължимо платена сума по нищожната клауза на чл. 8, вр. чл. 6 от Договор за паричен заем №, предвиждаща заплащането на неустойка в случай на непредоставяне на обезпечение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 01.02.2023 г. до окончателното плащане.

В исковата молба се излагат фактически твърдения, че на 16.09.2019 г. е бил сключен Договор за потребителски кредит № между „... ООД – като заемотател, и Д. П. Б. – като заемател, по силата на който заемотателят поел задължение да предостави на заемателя паричен заем в размер на сумата от 1 300 лева, срещу насрещно задължение на заемателя да я върне чрез заплащане на 21 броя двуседмични погасителни вноски. В договора бил определен годишен процент на разходите /ГПР/ в размер малко под 50 %, с което формално били спазени изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно предвиденото в чл. 8, вр. чл. 6 от договора заемателят се задължавал да предостави на заемотателя в тридневен срок от сключване на договора обезпечение – банкова гаранция или поръчител, отговарящ на определени от заемотателя условия, които според ищеца били явно неизпълними от длъжника. Съгласно чл. 8 от договора при непредставяне на обезпечение в срок или в случай, че представеното обезпечение не отговаря на условията на кредитора, на заемотполучателя се начислявала неустойка в размер на 1 441,41 лева, с начин на разсрочено плащане, посочен в приложение към договора за заем. Ищецът твърди, че макар формално да му била предоставена възможност да предостави обезпечение в определен срок, още при сключване на договора за заем му била начислена неустойка в размер на сумата от 1 441,41 лева, което се установявало и от приложения към исковата молба погасителен план. Твърди,

че изцяло е погасил задълженията си по договора за заем, вкл. и начислената му неустойка. Поддържа, че клаузата на чл. 8, вр. чл. 6 от договора, предвиждаща заплащането на неустойка при непредоставяне на обезпечение, е нищожна на няколко основания – същата представлявала скрита лихва, защото била включена в погасителния план и чрез нея по същество се целяло заобикаляне на максималния размер на ГПР, поради което била нищожна на основание чл. 21 ЗПК; отделно от това същата излизала извън присъщите на неустойката обезщетителна, обезпечителна и санкционна функция, поради което нарушавала добрите нрави, съответно заобикаляла закона, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, вр. чл. 33, ал. 1 ЗПК; клаузата била и неравноправна, на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП, тъй като задължавала потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. При тези аргументи ищецът моли за постановяване на решение, с което да бъде прогласена нищожността на неустойката клауза. На следващо място, с оглед твърденията си за заплащане стойността на начислената неустойка в пълен размер от 1 441,41 лева, моли и за осъждане на ответника да му заплати сумата в размер на 50,00 лева – част от вземане в общ размер на 1 441,41 лева – недължимо платена сума по нищожната клауза на чл. 8, вр. чл. 6 от процесния договор за потребителски кредит. Претендира разноси по делото.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника „... ООД, в който признава за основателен установителния иск за нищожност на неустойката клауза на чл. 8, вр. чл. 6 от процесния договор за заем и прави искане за постановяване на решение при признание на иска досежно тази претенция. Оспорва основателността на предявения осъдителен иск при твърдения, че ищецът не му е заплатил сумата за неустойка по договора.

С протоколно определение, постановено в открито съдебно заседание на 29.11.2023 г., Софийски районен съд е допуснал изменение на предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗЗД по реда на чл. 214 ГПК чрез увеличение на неговия размер от сумата 50,00 лева на сумата **от 1 441,41 лева**.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, а се установява от приетия като писмено доказателство Договор за паричен заем №, че между „... ООД – като заемодател, и Д. П. Б. – като заемател, е сключен договор за паричен заем, по силата на който заемодателят е поел задължение да предостави на заемателя паричен заем в размер на сумата 1 300 лева, срещу насрещно задължение на заемателя да я върне чрез заплащане на 21 броя двуседмични погасителни вноски, първата платима на 30.09.2019 г., а последната – на 06.07.2020 г., заедно с възнаградителна лихва при фиксиран годишен лихвен процент в размер на 40,05 % и годишен процент на разходите от 49,43 %, като общата сума, дължима за връщане от заемателя възлиза на 1 561,59 лева.

Съгласно чл. 6 от договора страните се споразумяват договорът да бъде обезпечен с поне едно от следните обезпечения: банкова гаранция или поръчител, отговарящ на условията на чл. 9, ал. 2 от Общите условия към договора за заем. В чл. 8 от договора е предвидено, че при непредоставяне на уговореното в чл. 6 обезпечение в тридневен срок от сключването му или в случай, че представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ОУ към договора за заем, заемополучателят дължи на заемодателя неустойка в размер на 1 441,41 лева, с начин на разсрочено плащане, подробно посочен в Приложение 1 към договора за заем.

Пред настоящата съдебна инстанция е изслушано и прието без възражения на страните в срока по чл. 200, ал. 3, изр. 2 ГПК заключеното на вещото лице И. Д. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/. От експертното заключение, което преценено по реда на 202 ГПК районният съд кредитира като обективно и компетентно изготвено от специалист в съответната област, се установява, че общият размер на сумата, платена от Д. П. Б. по процесния договор за паричен заем №, възлиза на 3 039,25 лева. След справка в счетоводството на ответното дружество експертът е констатирал, че посочената сума е послужила за погасяване по пера на следните задължения по договора: 1 300 лева – платена главница, 261,59 лева – платена лихва, 1 441,41 лева – платена неустойка, и 36,35 лева – платена такса. Вещото лице е посочило, че при включване в ГПР на платената неустойка, то ГПР би бил в размер на 916,09 %.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с установителни искове с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 143, ал. 1, вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП и чл. 19, ал. 4 ЗПК, чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, вр. чл. 33, ал. 1 ЗПК и чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, и осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В разглеждания случай ищецът релевира различни основания за нищожност на неустоечна клауза от договор за потребителски кредит. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, която настоящият състав споделя, когато е предявен иск за прогласяване недействителността на сделка, а в обстоятелствената част на исковата молба са заявени повече от едно от законовите основания за недействителност, съдът е длъжен да съобрази, че е сезиран с множество обективно съединени искове – при един петитум ищецът е заявил множество основания за прогласяване недействителността на сделката. С оглед основанията на всеки един от исковете, същите следва да се разгледат при условията на евентуалност в поредността, произтичаща от естеството на въведеното основание – от най-тежкото към най-лекото / в този смисъл Решение № 40/07.04.2020 г. по гр. д. № 2383/2019 г. по описа на ВКС, III г. о./.

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже сключването на процесния договор за паричен заем с посоченото в исковата молба съдържание, както и че оспорената клауза за неустойка е неравноправна, протИ.речи на императивна законова разпоредба, заобикаля закона или протИ.речи на добрите нрави, което обуславя нищожността на клаузата.

В тежест на ответника е да докаже, че оспорената клауза от договора е уговорена индивидуално.

На първо място, настоящият съдебен състав следва да посочи, че не са налице предпоставките на закона за постановяване на решение при признание на иска досежно исковата претенция за прогласяване нищожността на неусточената клауза на чл. 8, вр. чл. 6 от Договор за паричен заем № Съгласно разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК *„Когато ответникът признае иска, **по искане на ищеца** съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието“*. В конкретния случай не са налице визираните в чл. 237, ал. 1 ГПК предпоставки за постановяване на решение при признание на иска, тъй като липсва надлежно сезиране на съда от страна на ищцовата страна с искане за постановяване на решение по посочения облекчен процесуален ред. Именно поради това съдът е разгледал делото по общия ред и дължи произнасяне на решение по същество на делото.

Както се посочи по-горе, по делото не е спорно обстоятелството, че между „... ООД – като заемодател, и Д. П. Б. – като заемател, е сключен Договор за паричен заем №, по силата на който заемодателят е поел задължение да предостави на заемателя паричен заем в размер на сумата 1 300 лева, срещу насрещно задължение на заемателя да я върне чрез заплащане на 21 броя двуседмични погасителни вноски, първата платима на 30.09.2019 г., а последната – на 06.07.2020 г., заедно с възнаградителна лихва при фиксиран годишен лихвен процент в размер на 40,05 % и годишен процент на разходите от 49,43 %, като общата сума, дължима за връщане от заемателя възлиза на 1 561,59 лева.

Страните не спорят и относно обстоятелството, че заемодателят е изпълнил задължението си по договора и е предал на заемателя сумата в размер на 1 300 лева при сключване на договора.

Процесният договор за паричен заем има характеристиките на договор за потребителски кредит съгласно дадената в чл. 9, ал. 1 ЗПК легална дефиниция, а заемателят има качеството „потребител“ по смисъла на пар. 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК вмениява на съда служебно задължение да следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител.

Преценката относно действителността на договора за потребителски кредит следва да се извърши както в съответствие с общите правила на ЗЗД, така и с нормите на приложимия ЗПК, при действието на който е сключен договорът. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да протИ.речи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави, което ограничение се отнася както до гражданските сделки, така и за търговските сделки.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 – 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Процесният договор за паричен заем е сключен при спазване на чл. 10, ал. 1 ЗПК, същият отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗПК – съдържа дата и място на сключване, т. 2 – вид на предоставения кредит, т. 3 и 4 – индивидуализиращи страните белези, т. 6 – срок на договора за кредит, т. 7 – посочен е общият размер на кредита и условията за усвояването му. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК погасителният план към договора трябва да съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, а последователността на разпределението на вноските между различните неизплатени суми – само в случай, че са дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В настоящия случай към договора е приложен погасителен план, в който са посочени погасителните вноски по брой, размер и падеж, а тъй като договорът е сключен при фиксиран лихвен процент за целия срок на договора и за всички вземания по него, изискването за посочване последователността на разпределението на вноските е неприложимо.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, като в тази връзка намира за необходимо да изложи съображения по твърдението на ищеца за нищожност на неустоечната клауза на чл. 8, вр. чл. 6 от процесния договор за паричен заем.

По силата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В процесния договор за паричен заем е посочен ГПР – 49,43 %, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - неустойката в размер на 1 441,41 лева, която се начислява автоматично от заемодателя.

Настоящият състав приема, че уговорената в процесния договор „неустойка“ е разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите – ГПР (индикатор за общото оскъпяване на кредита) – чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК, който съобразно правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България (основен лихвен процент плюс 10 %), което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума, а клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни – чл. 19, ал. 5 ЗПК. Този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по - специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В случая е несъмнено, че получаването на заема е било обусловено от предоставяне на едно от посочените „обезпечения“, като заемателят се е съгласил да заплати неустойка в размер на 1 441,41 лева, която се заплаща разсрочено съгласно включения в договора погасителен план. С уговорената в чл. 8, вр. чл. 6 неустоечна клауза се цели единствено осигуряването на допълнително възнаграждение за предоставяне на заемната сума - т. нар. „скрита възнаградителна лихва“. Този извод следва от спецификата и краткия срок за изпълнение на задължението, по отношение на което е уговорена неустойката – осигуряването на поемане

на поръчителство за връщане на заема. По този начин кредиторът не е очаквал или желал изпълнение на задължението. Още повече, ако заемото действително е имал намерение да получи обезпечение от такъв тип, той е можел да постави сключването на договора за заем и предоставяне на заемните средства под условие от предварителното поемане на поръчителство от лице, отговарящо на посочени изисквания, каквато възможност, той има съгласно чл. 138, ал. 2, изр. 2 ЗЗД. В подкрепа на горния извод следва да се отбележи и уговорката, че в случай на възникване на задължението за заплащане на неустойка, то ще бъде заплащано всеки ден заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения в договора погасителен план. Това отново навежда към изначално съгласие между страните, че задължението за предоставяне на обезпечение няма да бъде изпълнено, а това за неустойка ще възникне. Следва да се посочи, че посочената алтернатива за обезпечение – банкова гаранция е житейски немислима при сключване на договор за потребителски кредит, доколкото кандидатстващото лице може просто да се възползва от средствата, нужни за издаването на банковата гаранция. В аспекта на изложеното съдът приема, че обсъжданата клауза от договора носи характеристиките на неравноправна такава по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя. Същата не отговаря на изискванията за добросъвестност и внася значително неравновесие в правата и задълженията между страните. Същата попада под хипотезата на чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП, тъй като задължава потребителя при неизпълнение на задължението си за предоставяне на обезпечение по договора след неговото сключване да заплати необосновано висока с оглед цената на договора за кредит за потребителя неустойка. Следва да се посочи и задължението на кредитора преди сключването на договора за кредит да оцени кредитоспособността на потребителя, като извърши справки в достъпните му бази данни и регистри и ако прецени, че не е достатъчно платежоспособен, да откаже предоставянето на заемните средства. На практика се получава така, че с тази клауза кредиторът прехвърля риска от неизпълнение на това си задължение на потребителя, кандидатстващ за отпускане на парични средства чрез сключването на договора. Последното води до значително нарастване на цената на кредита и възлага на потребителя финансова тежест, което е в протИ.речие със закона - чл. 16 ЗПК.

На следващо място, както се посочи, съдът приема, че процесната неустоечна клауза протИ.речи на правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК и се уговоря по-висок размер на разходите по кредита от нормативно допустимия. Размерът на неустойката надвишава този на отпуснатия заем и заедно с нея се формира ГПР, който е значително по-висок от нормативно установения в чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съдът приема, че уговорената в чл. 8 неустойка представлява разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, който, в протИ.речие с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, не е включен в годишния процент на разходите. Въпреки, че формално в договора са посочени годишен процент на разходите и общ размер на задължението, без включването в тях на обсъжданата сума по чл. 8 те не могат да изпълнят отредената им функция - да дадат възможност на потребителя, по ясен и достъпен начин, да се запознае с произтичащите за него икономически последици от договора, въз основа на което да вземе информирано решение за сключването му.

При това положение се налага извод, че договорът за паричен заем не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него липсва посочен действителният размер на разходите по кредита. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите задължения. Затова и неяснотите, вътрешното протИ.речие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Следователно и при съобразяване на чл. 22 ЗПК потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви и/или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК (така Решение № 2261/18.08.2022 г. по в. гр. д. № 14174/2021 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 3432/28.11.2022 г. по в. гр. д. № 3194/2022 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав, Решение № 156/11.01.2023 г. по в. гр. д. № 2399/2022 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 54/09.01.2023 г. по в. гр. д. № 7254/2022 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав, и др.).

Следователно оспорената клауза е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1, вр. с чл.

143, ал. 1, вр. с чл. 146, ал. 1 ЗЗП и чл. 19, ал. 4 и ал. 5 ЗПК и искът следва да бъде уважен на това основание.

С оглед уважаване на главния иск, съдът намира, че не се е сбъднало процесуалното условие за разглеждане на исковете, предявени в условията на евентуалност – за установяване, че процесната клауза за неустойка заобикаля закона и че е уговорена в протИ.речие с добрите нрави, поради което не дължи произнасяне по тях.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД

От приетото експертно заключение на ССЧЕ, която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено, се установи, че заемателят е погасил изцяло сумите по договора за паричен заем, вкл. и сумата от 1 441,41 лева – неустойка съгласно чл. 8, вр. чл. 6 от договора.

Предвид доказване на факта на плащане на сумата от 1 441,41 лева – неустойка за непредоставяне на обезпечение по чл. 8, вр. чл. 6 от договора за заем, в тежест на ответника е да докаже основание за задържане на сумата. Тъй като посочената клауза съдът прие за нищожна поради протИ.речие със закона и неравноправност, то липсва основание за задържане на сумата от ответника, респ. искът с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за заплащане на сумата в размер на 1 441,41 лева, е основателен и следва да се уважи.

На основание по чл. 214, ал. 2 ГПК вземането следва да бъде присъдено заедно със законната лихва до окончателното му изплащане, но с оглед първоначално предявената частична претенция и по аргумент от разпоредбите на чл. 126, ал. 1 ГПК и чл. 116а ЗЗД, лихвата следва да бъде присъдена върху сумата от 50,00 лева за периода от датата на исквата молба – 01.02.2023 г., до деня преди депозиране на молбата за увеличаване на иска /25.09.2023 г./, а за периода от датата на молбата за увеличаване на иска /25.09.2023 г./ до окончателното плащане, лихвата се дължи върху уважения размер на главницата от 1 441,41 лева.

Относно разноските

При този изход на делото право на разноски има ищецът. Последният претендира присъждане на разноски за платен депозит за ССЧЕ и адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата. Съдът констатира, че по делото са ангажирани доказателства за платен депозит за вещо лице в размер на сумата от 350,00 лева, поради което тези разноски следва да бъдат присъдени в полза на ищеца. Претендира се и адвокатско възнаграждение в размер на по 480 лева, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за всеки отделен иск, съгласно договор за правна защита и съдействие /л. 75/. Съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела, възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. Съобразявайки предходното, принципа на диспозитивното начало, както и чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, съдът определя адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца по предявените искове в общ размер на 960 лева с ДДС (по 480 лева с ДДС за всеки от исковете съобразно искането, инкорпорирано в представения списък по чл. 80 ГПК), което адвокатско възнаграждение е размер, дори под минималния, поради което своевременно направеното възражение за прекомерност съдът намира за неоснователно. Възнаграждението се присъжда с ДДС, доколкото претенцията е заявена с посочения данък, а Еднолично адвокатско дружество“ е регистрирано по ДДС – като еднолично адвокатско дружество с БУЛСТАТ:, за което са представени съответни доказателства. Искането на ответника за присъждане на разноски по реда на чл. 78, ал. 2 ГПК е неоснователно – съдът констатира, че не са налице предпоставки за постановяване на решение при признание на иска, като същевременно признанието на ответника касае единствено претенциите за нищожност на неусточената клауза, но не е осъдителния иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, по отношение на който ищецът има право на разноски предвид крайния изход на делото.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на СРС сумата в размер на 100,00 лева – държавна такса за разглеждане на делото.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата на чл. 8, вр. чл. 6, от Договор за паричен заем №, сключен между Д. П. Б. и „... ООД, по предявения от Д. П. Б., ЕГН, срещу „... ООД, ЕИК иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 143, ал. 1, вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП и чл. 19, ал. 4 ЗПК.

ОСЪЖДА „... ООД, ЕИК да заплати на Д. П. Б., ЕГН, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, сумата в размер на **1 441,41 лева** – недължимо платена сума по Договор за паричен заем №, представляваща неустойка по чл. 8, вр. чл. 6 от договора за непредоставяне на обезпечение, ведно със законната лихва, както следва: за периода от датата на исковата молба 01.02.2023 г. до 25.09.2023 г. – върху главница от 50,00 лева, а за периода от 25.09.2023 г. до окончателното изплащане на вземането – върху пълния размер на присъдената главница от 1 441,41 лева.

ОСЪЖДА „... ООД, ЕИК да заплати на Д. П. Б., ЕГН, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 350,00 лева – разноси за настоящото производство за платен депозит за съдебно-счетоводна експертиза.

ОСЪЖДА „... ООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „..... да заплати в полза на Еднолично адвокатско дружество „.....“, БУЛСТАТ, на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на **960,00 лева** с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена на Д. П. Б., ЕГН**безплатна правна помощ** в производството пред СРС.

ОСЪЖДА „... ООД, ЕИК да заплати в полза на бюджета на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата в размер на 100,00 лева – държавна такса за първоинстанционно разглеждане на делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____